

BLACK VELVET, OKUPA I LLADRE

Lena Paüls

¿Què hi fan aquests llibres antics al nostre refugi? No. No ho vull saber. Torna'ls. Et deixo aquest missatge a la bústia de veu perquè és una emergència. Vine a recollir-los i torna'ls. Dilluns mateix. Ja sé que et vam dir que tots els llibres que portessis al refugi de muntanya passaven a ser automàticament de propietat nostra. Aquests, no els volem. 1, 2, 3... 7, n'hi ha! Encara que només en fos un. No els volem ni obrir. La *Vulgata* impresa a Venècia, el còdex Fabrianus en llatí, el *Missale cisterciense*, *Les loix civiles*, tres toms d'història de Catalunya de Narcís Feliu de la Peña. Impresos als segles XVII i XVIII. Pots comptar que deuen ser béns patrimonials! És que no me'n sé avenir. Et deixem passar que regiris la biblioteca, que agafis llibres en préstec, que colonitzis els prestatges de la cuina i del lavabo amb llibres teus, però... això! Llibres impresos antics, edicions de luxe! Robats! I, a sobre, ens els endosses a nosaltres. ¿Quants anys fa que vas espanyar la porta que dona al rebost? Ja t'ho dic jo: 5. Cinc anys que vas deixar-nos la casa damunt davall i vas encendre el foc a terra amb els fulls que vas arrencar d'una novel·la. Vam passar por, aquell cap de setmana al refugi. No sabíem qui eres. Donàvem per fet que, quan nosaltres marxéssim, qui fos que havia entrat tornaria i s'emportaria allò que li vingués de gust. Vam tramar venjances i vam parlar de posar una alarma d'aquelles de vint-i-quatre hores. Ho vam desestimar perquè quan arribaria la policia aquí dalt, ja no quedaria res dins a casa.

Així és que vam inventar-nos protecció a la desesperada per als llibres de la nostra biblioteca, al cap i a la fi eren l'únic tresor que teníem. Vam penjar notes de bona fe amb instruccions dins i fora de l'edifici. Et vam oferir que apuntessis el que necessitessis i que t'ho portaríem el següent cap de setmana. I de rarerres, moltes. I totes te les hem consentit. Però això d'ara no és una raresa, això és un robatori que ens portarà a la presó per encobridors. Potser ens ho mereixem per no haver-te denunciat el primer dia. Però és que el cap de setmana següent vas entendre-nos. Havies entrat i sortit per on t'havíem indicat i havies fet foc amb els diaris. I, de fet, trobar una pila de llibres escampats oberts aquí i allà, era el mínim que podíem esperar. Encara avui no sabem què hi buscaves. ¿Diners amagats entre les pàgines, potser? Al lavabo vam trobar una fotografia, una *selfie* feta allà mateix amb una màquina polaroid d'última generació. Ens miraven, des del mirall del lavabo, uns ulls tranquils, sobre unes galtes negres de vellut. I ens recordaves l'infant de la cançó *Black Velvet* de la canadenca Alannah Myles, l'únic èxit de la seva carrera. No t'hem preguntat com et dius, però des d'aquell dia t'hem anomenat Black Velvet. Tu tampoc no ens has preguntat com ens diem, però algun paper hi deu haver a casa amb els nostres noms. En la nota adherida al mirall del lavabo deies que t'havies tallat obrint una llauna de tonyina i t'havies desinfectat la ferida amb iode. Tota tendresa. I aquell dia et vam adoptar. És una manera de dir, però no em negaràs que hem complagut els teus desitjos sense regatejar. I t'hem estimat. Hem rebut tants detalls teus, també. Ah, els blaiets, quina delícia! Cinc anys comunicant-nos amb paperets grocs enganxats a tot arreu. Ens hem donat els números de telèfon amb el benentès de no fer-los servir si no era per una emergència. I avui no respons. Potser millor.

Així afegeixes números a la teva traïció. És que estàvem tan a gust compartint lectures. Ens has descobert escriptors que no hauríem llegit mai. Crèiem que ens havia tocat la rifa amb tu, però ara, ¿de debò et penses que ens fa cap gràcia veure aquí un llibre de lleis en francès imprès dos-cents cinquanta anys enrere; una edició de luxe de la Bíblia en llatí més antiga encara, i els altres sants totxos? Ni un pèl, de gràcia. ¿I què, doncs... els has anat col·leccionant trets d'aquí d'allà o són un sol lot? Em sap greu haver-te de recordar que hem posat a la teva disposició, de dilluns a divendres, tot el que tenim al refugi. Hem respectat el pacte de torns i de tasques. No ens hem vist mai, però ens semblava que ens coneixíem. Sabíem els teus gustos i tu els nostres. Però ens has ben sorprès amb aquests volums antics abandonats aquí com si res, quan allà on eren els devien tenir sota pany i clau. Digues, ¿fa molt que els tens? ¿Que potser són llibres recuperats d'una depuració feta pels franquistes? ¿Què en pensaves fer? És que no entenc com és que els tens ni per què t'has pres la llibertat de portar-los al refugi. N'estàvem tant de tu... Podíem haver continuat com fins ara durant molts anys. Podes els rosers amb estil, regues i tens cura de les plantes aromàtiques i de les carbasses de cabell d'àngel que has plantat, trobem la cisterna plena i a dins ho trobem tot endreçat amb condícia. No teníem res a dir, fins ara, després de l'acord a què vam arribar. Però això d'ara passa de la ratlla. ¿Que no ho entens? Aquests llibres ens comprometen. ¿Com els has transportat fins aquí dalt? Sabíem que pujaves des de Reus amb bicicleta. Però hem vist les roderes, ¿ens amagues que tens cotxe? ¿Has vingut amb algú altre? Això sí que no! No volem que aquest refugi de muntanya on venim a desconnectar de Barcelona els caps de setmana sigui un cau de lladres. Amb una ja en tenim prou. Escolta,

si no pots tornar aquestes edicions antigues d'on les has tret, les pots deixar en una església. Dins d'un confessional. Amb alguna nota explicant el que fa el cas o si no, no sabran què fer-ne. Tu mateixa. Espavila't. Els has de treure dilluns. A punta de dia. Ja estarem prou neguitosos de passar el cap de setmana tenint-los de pedestal del plasma. ¿No podies trobar un altre mètode per elevar el televisor? Ara ja tant és. Treu-los. T'hi jugues el pacte. No ens facis enfadar, si no vols que partim peres. No en tenim cap ganes. I res d'excuses. Si ens truques no despenjarem el telèfon, nosaltres tampoc. Exigim saber-ne tots els detalls. Fes-ho per aquest mateix mitjà. Efectivament, ho has endevinat. Volem que quedi enregistrat com a prova si un cas van mal dades. Dilluns, volem fora aquest monument aparatós. Primer avís i últim.

Narració publicada dins el volum *Veus* (Arola Editors, Tarragona, 2019) del col·lectiu Reusenques de Lletres.